

mindre bemidlede Befolknings Skattebyrde. Men her gaa vi jo — det maa vi være fuldstændig klare over — til en Baandlæggelse af Formue- og Indkomstskatten, ikke med det Formaal at lette den mindre bemidlede Befolknings Skattebyrde, men med det Formaal at lette Hartkornet og særlig det store Hartkorn. Naar man som den ærede Ordfører taler om Godsejernes Forhold til Forpagterne, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at uden Hensyn til, hvad der nu staar i disses Kontrakter, vil man efterhaanden, som de ældre Kontrakter udløbe, ved en ny Kontrakt kunne forhøje Forpagtningsafgiften med et Beløb, som svarer til den kapitaliserede Hartkornsløstelse.

Hvad angaar den praktiske Betydning af de Lovforslag, som her foreligge, skal jeg bemærke, at jeg en Gang i Sommer i flere ledende Venstreblade læste en Kritik af dem, som efter min Mening ramte Sømmet paa Hovedet. Det var en Fælleskorrespondent til Venstrepressen, som betegnede deres Værdi paa følgende træffende Maade. Han sagde, at i heldigste Tilfælde vilde disse Skattelove medføre en Vinding for Hartkornet svarende til Forøgelsen af vor Hønsebestand her i Landet med 3 Høns pr. Td. Hartkorn. Han gik ud fra, at man ved at drive Hønseavl paa en fornuftig Maade skulde opnaa en Nettoindtægt af 3 Kr. pr. Høne. Ved at regne med en Forøgelse af Hønsebestanden med 3 Høns pr. Td. Hartkorn, naaede han et saa stort Beløb for Æg og Kyllinger, som man i det heldigste Tilfælde vilde indvinde for Landbruget gennem disse Skattelove, som vi i en Række af Aar have drøftet her paa Rigsdagen med saa stor Interesse og — jeg haaber det — med et saa stort praktisk Udbytte for de interesserede Parter. Det, der glæder mig ved disse Forhandlinger er, at jeg i Dag har faaet det Indtryk, at man i Folketingets forskellige Grupper nærer den varmeste Interesse for Toldloven — som jo er den Sag, der i sin Tid var Anledningen til, at jeg kom her ind i Rigsdagen, Jeg har modtaget det Indtryk, at Interessen for denne Sag er vaagnet igen, og jeg haaber, at den vil vise sig saa livskraftig, at vi i en ikke alt for fjern Fremtid kunne naa til en med Folketingets, med Demokratiets Fordringer stemmende frisindet Reform af vor indirekte Beskatning.

Jeg vil sluttelig takke det ærede Medlem for Tisted, fordi han ifølge den Oplysning, han nylig gav os, i sin Tid har stemt for Toldloven, saaledes som den

blev vedtagen her i Folketinget, altsaa for Kompromisforslaget, og jeg haaber, at det ærede Medlem tilligemed andre Medlemmer af Højre ville fastholde dette Standpunkt, naar vi skulle komme til en ny Afstemning.

Bluhme: Over for det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) skal jeg ganske kort ndtale, at jeg paaskønner meget hans Udtalelser og beklager kun, at jeg ikke har haft Mod til at sige det samme, som han har sagt. Sagen er, at hvis jeg vilde have sagt noget saadant, vilde man have tillagt mig den Bevæggrund, at det var for at fiske Stemmer ude i min Valgkreds, at jeg udtalte mig saaledes. Det tror man ikke om det ærede Medlem. Han er valgt til frit og aabent at sige sin Mening, og ingen beskylder ham for at fiske Stemmer. Vi vide, det er hans Natur imod at underkaste sig Partiets Beslutninger, naar det strider imod hans Opfattelse; han maa i det mindste da bekendtgøre det for alle. Som sagt: jeg kunde ikke gøre det, men jeg vilde uhyre gerne have udtalt, at jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er ingen demokratisk Formue- og Indtægtsskat, vi ere i Færd med at indføre. Der skulde naturligvis være en langt stærkere stigende Skala. Men det er ikke noget, han og jeg alene ere enige om, hele vort Parti er enig med os i, at det burde vi helst have, men Partiet har ment, at vi af praktiske Grunde skulde blive staaende ved Forslaget, som det foreligger, fordi der er al mulig Rimelighed for, at Forslaget, som det er, kan gennemføres. Det er nemlig et Forslag, der er fremlagt først af en Højreregering, som har gjort det til sit, og som vi derfor have sluttet os til, fordi vi anerkendte Principrigtigheden i, at vi saa vidt muligt skulde forandre vore Skatter fra at være indirekte til direkte, og at disse sidste i Stedet for at hvile der, hvor Virksomheden, Erhvervsvirksomheden, er, blive lagte der, hvor Indtægten og Formuen ere. Ere vi først inde paa det Princip, er der Haab om, at vi kunne komme til at gaa videre i sin Tid, og saa meget videre, at vi kunne faa vore indirekte Skatter delvis afløste af en Formue- og Indtægtsskat med stigende Skala. Men vi naa det aldrig, før vi faa selve Princippet anerkendt, og vi faa ikke Princippet slaaet fast, naar vi følge det ærede Medlem og forlange en stærkere stigende Skala end den, som en Gang er bleven budt fra Højres Side. Altsaa, derfor er vort Parti blevet staaende ved det her foreliggende,